

Κάποτε διάβαζα μια συνέντευξη του Γιώργου Καρατζαφέρη, όταν ήταν ευρωβουλευτής του ΛΑΟΣ. Έλεγε λοιπόν:

«Τα πρότυπά μου είναι ο Κάστρο και ο Τσέ. Στο γραφείο μου στις Βρυξέλλες, έχω κρεμάσει τις φωτογραφίες τους».

Αποδείχτηκε πως κακώς γέλαγα μαζί του...

Η ιδέα **να ποτίσει κανείς υπουργική σαμπάνια τον Άρη** ή και αντίστροφα η σκέψη **να ευλογήσει ο Άρης** (που αγαπούσε να κοιμάται στις αλεπότρυπες και σιχαινόταν την παράδοση των όπλων) **τα μνημονιακά υπουργικά λούσα**, δεν είναι και τόσο πρωτότυπη. Ας θυμηθεί κανείς το Βαγγέλη Γιαννόπουλο και όλο το σκουπιδότοπο του ΠΑΣΟΚ.

Θείος μου, 85χρονος παππάς, συνηθίζει να λέει:

“τους πιο μεγάλους σταυρούς τους κάνουν αυτοί που έχουν βαριές αμαρτίες και δεν τις έχουν ομολογήσει”.

Άκου λοιπόν Παύλο...

Πήρες ένα δρόμο. Άσε ήσυχο τον Άρη.

Η “αριστερή” διαχείριση του νεοφιλελευθερισμού και της μνημονιακής αθλιότητας δεν είναι μαγκιά. Είναι ακριβώς σα να βάζει κανείς φερετζέ, φέσι ή φράκο στον Άρη.

Μη φτιάχνεσαι με τις επιθέσεις που σου κάνουν οι δεξιοί.

Δε σε χτυπάνε για αυτά που κάνεις, αλλά αντίθετα επιχαίρουν επειδή τα κάνεις, ακριβώς επειδή έλεγες και έκανες κάποτε άλλα, αντίθετα.

Αυτό είναι το ενδιαφέρον που προκαλείς. Επιτίθενται, λοιδορούν, ασχημονούν, αποπατούν πάνω σε αυτό που δυνάμει κάποτε προσπάθησες να αντιπροσωπεύσεις. Κηδεύουν με τιμές και χαρά ένα άλλο Πολάκη, αν δε το κατάλαβες.

Σου βγάζουν γλώσσα που σιγά σιγά την ανέχεσαι. Για θυμήσου λίγο: Είπες για εκείνο τον άθλιο

δημοσιογραφίσκο που σε παρομοίασε με “σκύλο” ότι έπρεπε να τον βάλεις “τρία μέτρα κάτω από τη γη”. Όμως όταν στη συζήτηση για το αντι-ασφαλιστικό έκτρωμα στη Βουλή που στήριξες ολόψυχα, ο **βρυκόλακας Λοβέρδος** σε είπε δημόσια **ΕΚΟΦΙτη** (!), εκεί σε έπιασε το σοβαρό σου και απάντησες ...Υπουργικά, υπενθυμίζοντας απλά τις καταγγελίες του ΟΗΕ για τις οροθετικές.

Και να θυμάσαι ακόμη τούτο: όποιος τελικά ανακατεύεται με τα πίτουρα χωρίς να είναι αλευροβιομήχανος ή επιχειρηματίας κοτοπουλάς, στο τέλος τον τρώνε ταπεινωτικά οι κόττες (ακόμα και οι μαδημένες).

ΥΓ: Θα μου πει κάποιος, “από συμβιβασμούς είναι γεμάτη η ζωή, σε ποιό κόσμο ζεις; με όλους θα τα βάλουμε, ακόμη και τους παλιούς μας φίλους;”. Προσωπικά, σέβομαι τους δεξιούς συναδέλφους μου που για να κρατήσουν τη δουλειά τους και να ταΐσουν την οικογένεια τους, καταπίνουν πολλά, υποδουλώνονται, γλείφουν, λένε ανοησίες, παίρνουν σταυρωμένα ψηφοδέλτια των κυβερνητικών κομμάτων. Δεν έχουν πιστέψει πως μπορεί να αλλάξουν τα πράγματα. Δεν το “εγκρίνω”, αλλά το σέβομαι και ας με πνίγει. Τα «βάζω» μαζί τους, αλλά προσέχω και τα λόγια μου.

Όσους όμως (νυν, πρώην ή κατά δήλωση) αριστερούς θέλουν να φανούν, να δικαιολογήσουν, να δείξουν και να δειχθούν, ακόμη και σε προσωπικές στιγμές, αλήθεια, δεν τους νοιώθω, αντίθετα με εξοργίζουν. Αυτή την (ίσως ...αριστεροδέξια) ταξική μεροληψία, να μου την επιτρέψετε...